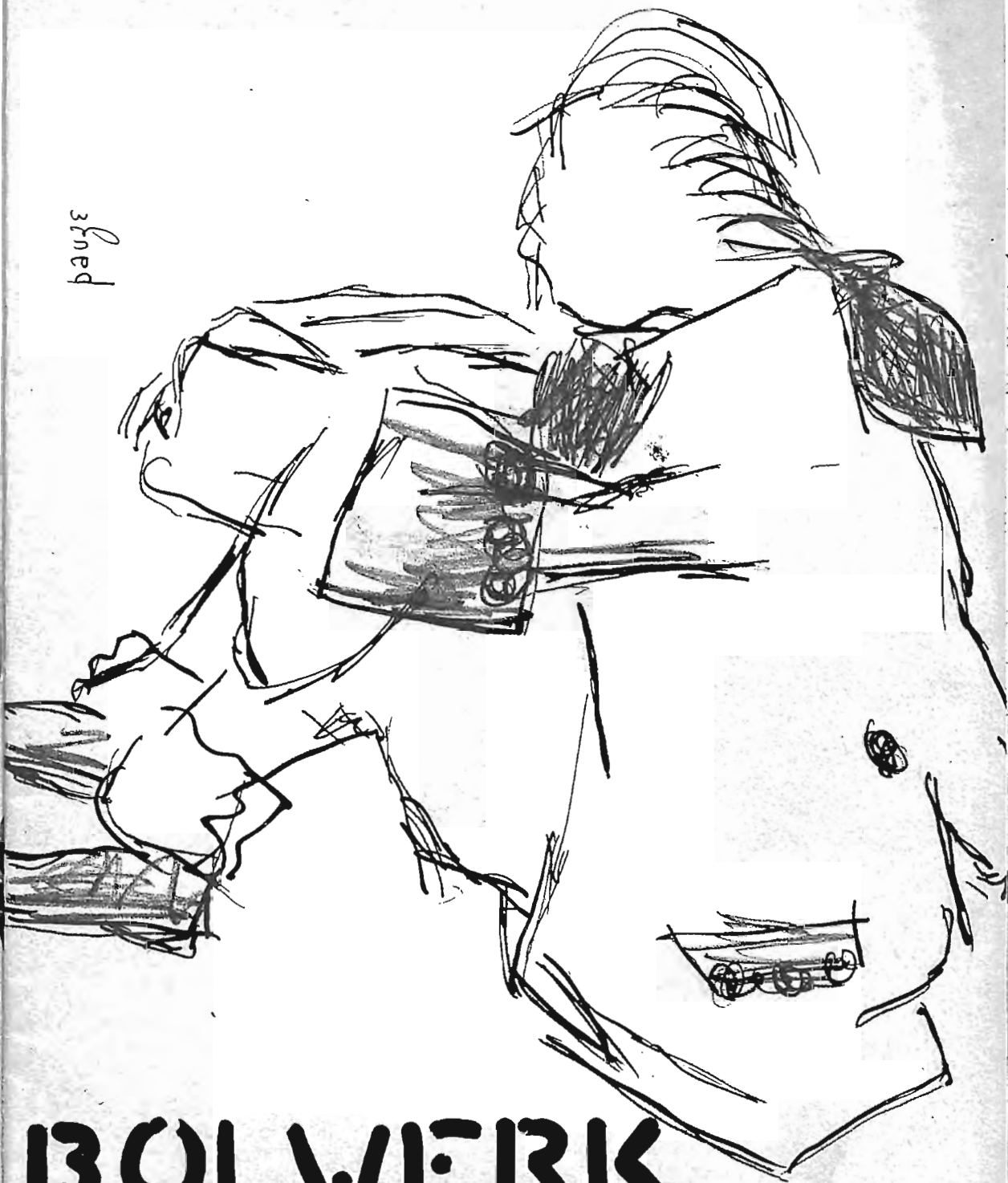

3 ned

BOLWERIK

Kungsholm

*Het geschenk
voor groot en klein*

NATUREL RUNDLEDER

maat 27-31 fl 11,50

maat 32-35 fl 13,50

maat 36-40 fl 16,50

maat 41-50 fl 17,50

zwart en rood leder fl 2,-
duurder

Zwarjes van 1883

UTRECHTSESTR. 123-125 TEL 34056-32848 A'DAM.

bolwerk

redactie:

*geertrui bosscher
almar deerenberg
paul gravemaker*

illustratie

*paul boyer
rik lina
huub scheeres*

verzending buiten
het lyceum:

ineke uffink

3e jaargang
nummer 4

SCHOOLBLAD VAN

HET „PIUS X” LYCEUM — jan tooropstraat 27.

JOSEPH

Afgelopen maand is een van Vondels drama's „Joseph in Dothan" door twee toneelgezelschappen opgevoerd. Door Arena onder regie van Erik Vos, en door de Nederlandse Comedie, geregisseerd door Johan de Meester.

Voor het jonge gezelschap Arena was het 'n waar waagstuk om Joseph in Dothan aan te durven, maar toch zijn zij daarin meesterlijk geslaagd. Arena karakteriseerde het stuk door een zeer moderne opvatting, wat bijv. tot uiting kwam in enkele zeer heftige taferelen, waarbij de spelers met getrokken messen over de grond rolden. Vooral Arthur Boni (Ruben) en Ton Berger (Vrachtmeester) gaven hier een staaltje van toneelkunst weg. Ook de reien waren niet onaardig. De rol van Joseph werd gespeeld door Hans Pauwels. Deze betreunde het dat hij geen tijd had voor de uitvoering van de Nederlandse Comedie waar de Joseph-rol vervuld werd door Joop Admiraal, die vorig jaar gelijk met hem eind-examen voor de toneelschool had gedaan.

De opvoering van de Nederl. Comedie was toch wel stukken beter, wat echt niet te verwonderen was, want namen als Johan Schmitz (Ruben), Joh. Fiolet (Simeon), Ramses Shaffy (Judas), Eli Blom (Levi) en Paul Huf (Vrachtmeester) spreken voor zichzelf. Johan Schmitz (de man van de Gijsbreght) wist de rol van Ruben op zeer meesterlijke wijze te vertolken. Het was allemaal veel grootser opgezet, het decor was uiteraard beter verzorgd en men werkte meer met verlichtingseffecten.

Ook speelden hier de zes zwijgende broers en de twee knechten mee, die er toch ook bij horen en die men bij Arena had weggelaten. De reien werden hier (in tegenstelling tot Arena) door drie mannen vertolkt, ook op een voortreffelijke wijze.

Ik geloof niet dat er bij ons veel belangstelling is geweest, maar degenen die het gezien hebben weten wat ze niet gemist hebben.

joan

TREURSPEL.

Infidos agitans Discordia

Fratres.

In DOT HAN

J.V. VONDEL.

Culturele avond

Er is in de korte tijd dat onze school nog pas bestaat al heel wat keren een initiatief genomen tot het een of ander. Al zo vaak (er is zelfs al een kleine groep o.l.v. van de heer Boyer, die wil proberen de film haar geheimen te ontfutselen om dan tot een eigen filmprodukt te komen), dat je haast zou denken dat er niets aardigs meer overschiet. Toch was zondagavond 14 februari een bijzonder leuke en succesvolle avond. Culturele avond heette het. Alvorens tot de finesses door te dringen, zal 'n nadere toelichting wel aangenaam zijn.

Het kwam eigenlijk door de voorbereidingen van het Rectorsfeest, dat inmiddels ook alweer achter de rug is. Zoals u toen hebt kunnen constateren was het programma tamelijk gevarieerd: toneel, muziek, zang, dit met elkaar afgewisseld, en voorafgegaan door de openingsrede van de voorzitter van de schoolraad. Of het allemaal even hoogstaand was, durf ik niet te zeggen, maar een leuke avond was het zeker. Welnu, tijdens de voorbereidingen voor deze avond kwamen de organisatoren voor de onverwachte moeilijkheid te staan dat ze niet wisten wie wat kon. Zo moesten de leraren ervaren hoe bitter weinig ze van hun pupillen afwisten, en dit werd meteen in de eerstvolgende klassevertegenwoordigersvergadering naar voren gebracht. En bij deze gelegenheid kwam onze klassevertegenwoordiger tot de unieke conclusie dat ook wij klasgenoten zelf maar bitter weinig van elkaar afwisten. Enfin, het slot was dat ieder, die iets te bieden had zijn steentje tot het vullen van de avond zou bijdragen.

We kwamen bij elkaar in het huis van een van onze klasgenoten, tezamen met nog enkele leraren die uitgenodigd waren. Onze klassevertegenwoordiger heette hen van harte welkom en daarna kon het programma aangevangen worden. Enige bekende stukken van Chopin, afgewisseld met gedichten van o.a. Willem Kloos openden de avond.

Het lag in de bedoeling dat er naar aanleiding van de geboden stukken vragen zouden worden gesteld; deze manier van tijdsbesteding was de meesten echter waarschijnlijk vreemd want iedereen hield aanvankelijk zijn mond, behalve de leraren, die het hoogste woord voerden, vooral om de persoon van Kloos. Maar ieder was al gauw over zijn beschroomdheid heen en de verdere avond werden vragen gesteld en ophelderingen gegeven tot ieders genoegen.

Ik zal geen langdradige beschrijving van het verloop van de hele avond geven maar de lezer zal toch allicht willen weten waarmee de avond zoal gevuld is.

Op muzikaal gebied bleek er heel wat talent aanwezig te zijn: een Chopin-pianiste (als ik zo vrij mag zijn deze titel te gebruiken), een vertolker van enkele stukken van Liszt, een improvisator, die de avond sloot; zelfs de "café-pianist" die de pauze die ook al met cola en koek gevuld was, ook op geestelijk niveau gezellig maakte, ontbrak niet.

Van Jean Baptiste Loeillet werd een sonate uitgevoerd voor altblokfluit en piano. Ook speelde dit duo enkele stukken van Corelli. De altblokfluit werd deze avond nogmaals gebruikt met de piano in een compositie van de pianist zelf. Ook van de trompet en de piano hebben we een eigen compositie gehoord.

Het meest opvallend vond ik wel de accordeon. Men is oppervlakkig zo gewend dit instrument als karakteristiek te beschouwen voor de boerenbruiloft en bij volksdansen. Dat ook klassieke muziekstukken ze er mooi op dit instrument klinken en goed te spelen zijn, hebben we deze avond kunnen constateren.

Uiteraard overheerste de muziek wel wat, omdat er ook veel over gediscussieerd

werd maar op het gebied van de voordrachtskunst hebben we ook kunnen genieten. In zou echter willen aanraden om een gedicht dat voorgedragen is eventueel – net zoals dat met enkele muziekstukken gebeurde – een tweede maal voor te dragen, zodat een ieder het beter in zich kan opnemen. Ik kreeg n.l. de indruk dat het nogal eens over de luisteraars heenvloog.

Twee stukken proza zijn ook voorgedragen het ene was de beroemde rede van Antonius tot het Romeinse volk na de moord van Brutus en zijn trawanten op Caesar uit het desbetreffende toneelstuk van Shakespeare. Dit werd ook in het Engels voorgelezen. Het andere was een zelfgeschreven verhaal spookverhaal en we luisterden een kwartier lang in gespannen aandacht, waarna een waarderend applaus volgde. Een waarderend applaus zoals na ieder stuk, en ook na afloop van de avond, waarmee iedereen elkaar bedankte voor de geboden moeite en waarin be slist een uitnodiging tot herhaling lag.

almar deerenberg

HIER IS SCHIPHOL

De luchthaven Schiphol is een belangrijke schakel in het moderne luchtverkeer. Er starten en landen per dag meer dan 100 vliegtuigen. Het behoort, samen met Idlewild (New York) en Le Bourget (Parijs) en London Airport tot de belangrijkste havens van het wereld-luchtverkeer. Schiphol: groeiend luchtvrachtcentrum van Europa.

Als luchtvrachtcentrum maakt Schiphol sinds de tweede wereldoorlog een onstuimige groei door. Onder de luchthavens in Europa bezet Schiphol de 3e plaats met een geringe achterstand slechts bij Le Bourget en Londen.

Overzicht van de speciale vrachtlijnen van de KLM en andere maatschappijen in 1957:

BEA (British European Airways):

4x per week	Amsterdam-New York
10x "	" " Londen
5x "	" " Kopenhagen
1x per 14 dg.	" " Teheran
3x per week	" " Neurenberg
3x "	" " Frankfurt
2x "	" " Stuttgart
1x "	" " Munchen
2x "	" " Parijs
2x "	" " Milaan
1x "	" " Zurich

PAA (Pan American World Airways)

2x per week Amsterdam-New York

SABENA ((Belgie)

5x per week Amsterdam-Brussel

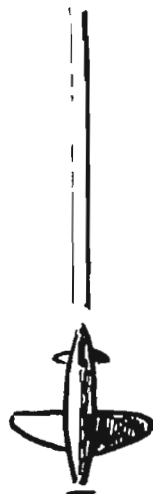
SWISSAIR (Zwitserland)

5x per week Amsterdam-Zurich

LUFTHANSA (Duitsland)

3x per week Amsterdam-versch.plaatsen in Duitsland.

Enige belangrijke vliegtuigtypen in gebruik bij de KLM zijn: De Douglas DC 3

(Dacota) (2 motoren); DC6 ; DC7c (Super); DC8 (in aanbouw), laatstgenoemden met 4 motoren. De Fokker F. 27, de Friendship (2 motoren), waarvan de KLM 1 heeft. Lockheed Constellation en Super Constellation, alsmede de Electra (4 motoren) Vickers Viscount (4 m.).

Laatstgenoemde drie toesteltypen zijn voorzien van turboprop-motoren, dat wil zeggen: ze hebben straalmotoren die propellers aandrijven, hoewel de straalkracht ook als gewoon stuwmiddel wordt gebruikt. M.a.w. deze vliegtuigen hebben half straal-half propellermotoren; ze draaien veel goedkoper daar ze petroleum gebruiken in plaats van benzine- en alcoholhoudende brandstof. Bij het draaien van deze motoren hoort men een hoog gierend geluid.

Schiphol behoort niet aan de KLM, zoals sommigen denken. De staat heeft er 44% van in aandelen. De gemeente Amsterdam 24%. De KLM moet daarom ook landingsrechten betalen. Vandaar dat men wel metalen matten met vliegtuigen erop vindt op het grasveld naast de banen en platformen. Het is veel goedkoper om de vliegtuigen daar te plaatsen, want dat kost geen geld.

Er landen ook veel vliegtuigen van andere luchtvaartmaatschappijen op Schiphol, o.a. PAA (U.S.A.), BEA (Engeland), SABENA (Belgie), SWISSAIR (Zwitserland), AIR LINGUS (Ierland), LUFTHANSA (W.Duitsland, alleen vracht), ARAMCO (Am. Olieonderneming), CANADIAN PACIFIC (Canada), FINNAIR (Finland), AEROFLOT (Rusland), (straalvliegtuigen), AIR ARGENTINA (Argentinië), EL-AL (Israel), SUIDAFRIKAANSE LUGDIENS (Z.Afrika), SAS (Scandinavian Airlines System), (Denemarken, Noorwegen, Zweden), ISLANDIC AIRLINES (IJsland).

louke woltring

TAFEL TENNIS RUBRIEK

Woensdag 10 februari speelden ons tweede en derde team met een gewijzigde opstelling de returnwedstrijd tegen het eerste en tweede team van de R.K. Handels-Ulo. Ook de teams van deze school waren gewijzigd. In ons tweede speelden Wim Maarschalkerweerd, Rudy Westra en Jan Heesemans. Wim won zijn 3 partijen, doch Jan en Rudy moesten het hoofd buigen voor Douk. Wel wonnen zij ieder van Loogman en Lokkerbol die dus geen enkel punt scoorden. Het dubbel Wim-Rudy was te sterk ook voor Donk-Loogman, zodat de stand hier 3-2 werd.

In ons derde team speelden Gerard Inden, Frans Goossens en Rene Taskin uit de eerste klas. Gerard en Frans maakten hun slechte beurt van 4 weken geleden weer wat goed. Toen wonnen ze er resp. 0 en 1, maar nu waren ze niet te kloppen. Daar Rene van Louwers won, maar de spannende wedstrijden van Gevers en Nefkens verloor en Gerard en Frans het dubbel wonnen, werd ook hier gewonnen, met 8-2. De eindstand was 16-4.

Woensdag 17 februari speelden ons 2e en 3e team weer, nu tegen het Nicolaaslyceum II en III. In ons 2e speelden nu Wim Maarschalkerweerd, Otto Reijnierse en Huub Scheeres. Jammer was het dat het Nicolaaslyceum II slechts met 2 man opkwam, waardoor het al met een 0-3 achterstand moest starten. Wim won de beide partijen, Huub verloor van Selvigne en Otto van Starink. Huub en Wim verloren het dubbel, waardoor de stand op 7-3 kwam.

In ons 3e speelden Rudy Westra, Gerard Inden en Frans Goossens. Frans won alleen van Dijkstra, maar verloor van Lensen en de Goey. Rudy won van Dijkstra en Lensen, maar verloor van de Goey. Gerard wist 5 maal op het kantje af te winnen, steeds in de derde game. Bij de stand 14-10 in de eerste game van het dubbel moesten Gerard en Rudy de strijd staken, omdat van de conciërge niet meer ge-

speeld mocht worden. Zij gaven toen het dubbel cadeau, zodat hier de stand 6-4 werd.

De totale eindstand werd dus 15-7.

„U weet het dus, U bent mr Charles Morris, Uw woonplaats is Londen. In verband met raids van de jerries bent u naar de kust gegaan. Toen U hoorde van een invasie bent U weer de kant van de stad opgegaan. Begrepen?!”

„Jawohl, Herr Oberstleutnant!”

„U krijgt een koffertje mee, met twee pakken, twee paar sokken, ondergoed en verder een zware tang en een machinepistool.”

„Ik heb die pakken vast gedragen, zoals U gezegd had. Zijn het echte Engelse costumes, er zit tenminste een etiket in waar dat opstaat!”

„Nee, alleen het etiket is echt, de rest is imitatie. Dus U kent Uw taak ja, dan kunt U gaan. Heil Hitler!”

„Heil Hitler!”

Heinz Schroder liep langzaam met zijn koffertje over het vliegveld. Links en rechts van hem tornden de grote schaduwen van de Junkers boven hem uit. Aan het begin van de startbaan stond het toestel dat hem over het Kanaal zou brengen. Hij stapte in, de deur ging achter hem dicht; hij liet zich op een bank zakken en daar gingen ze. Heinz keek eens rond. Naast en tegenover hem zaten nog andere parachutisten. Ze zouden allemaal boven Engeland gedropt worden. Hij haakte de handgranaten die aan zijn koppel hingen los en stopte ze in zijn koffertje. Heinz dacht aan zijn opdracht. Hij moest naar Greenwich gaan en zich daar in verbinding stellen met de Duitse vertrouwensman. Deze zou hem de telefoonlijnen naar Londen wijzen, die Heinz moest doorknippen. Daarna kon hij zijn eigen gang gaan. Hij zou een tank veroveren en dan alleen een batterij aanvallen en deze voor de Fuhrer innemen. Hij schrok op toen het rode lampje uitging en 't groene aanflitste. Hij moest als eerste springen. De deur was al open. Heinz liep er naar toe, pakte de handgrepen, zette zijn voeten op de treeplank en sprong. Hij voelde een enorme ruk toen zijn chute openging, dan zweefde hij statig omlaag.... Nog even, daar was de grond. Heinz kwam model neer en liet zich toen meteen op zijn chute vallen, voordat deze wegwoei. Hij vouwde hem op en kroop toen naar een bosje langs de weg. Daar verstopte hij zijn chute, trok zijn uniform uit en het burgerpak aan. Zijn uniform

stopte hij tussen de struiken; hij nam een handgranaat en liep naar de weg. Opeens liet hij zich vallen, er liepen mensen.

- "Ik dacht dat ik iets zag, ik ga eens kijken", klom een mannestem.

- "Voorzichtig, James, je weet nooit..."

De rest ging verloren in de ontploffing van de handgranaat.

"Daar heb ik geen last meer van", mompelde Heinz terwijl hij overeindkrabbelde en op pad ging.

Hij liep eerst van de kust af en toen de kant van Greenwich op.

*

Heinz was zo in gedachten verzonken, dat hij de barricade te laat zag. Er stonden een paar lorries dwars over de weg en een hele rij mensen die gelaten (echt Engels dacht Heinz) op hun fouillering wachtten. Hij moest wel doorlopen, want enkele soldaten hadden hem al gezien.

Heinz liep naar een jonge sergeant en vroeg wat er aan de hand was.

- "Er zijn moffenvliegtuigen overgekomen en die hebben saboteurs gedropped."

Heinz ging in de rij staan. Langzaam schoof hij vooruit. Opeens zag hij, dat de man naast hem net zo'n koffertje had als hij. Dat bracht hem op een idee. Heinz zette zijn koffertje naast dat van de man, deed net alsof hij tegen hem aanviel, zei "Sorry beste kerel" en pakte vlug het andere koffertje. Dat was gelukt. Nu bekeek hij de man eens goed, het was een echte Engelsman, lang, geel bleek en met een snor..

De soldaten kwamen bij zijn voorman. Ze keken zijn papieren door en openden dan zijn koffertje. Op het goed lag een tang, en daarnaast een machinepistool.

De officier begon zachtjes te vloeken en pakte dan de man en nam hem mee naar een bosje langs de weg. Er klonken twee schoten en toen was het gebeurd.....

Een soldaat in burger is een spion en een spion gaat onherroepelijk de laan uit.

De soldaten kwamen terugg. Heinz gaf zijn papieren, kreeg ze weer terug Hij pakte toen zijn koffertje voor de visitatie. De officier opende het: bovenop lagen een zware geïsoleerde tang en een machinepistool.....

(vrij naar een Amerikaanse short-story)

paul gravemaker

PUZZLE

1	2	3
2		
3		
4		
5		
6		
7		

horizontaal:

1. stad in West-Duitsland
2. voornaam van pas overleden acteur
3. knaagdier
4. lokmiddel
5. priem
6. zuivelprodukt
7. stad in West-Duitsland

vertikaal:

1. gütig
2. gütig
3. gütig

ZOUTLOZE en SUIKERVRIJE
VOEDINGSMIDDELEN

bij

"HET ZEEUWSCHE MEISJE"

Gravenstraat 9, Tel. 41204
Kinkerstraat 112-114, Tel. 85273
El. Wolffstraat 31, Tel. 80162

SPECIALISTEN

in

vloerbedekking, tapijten, bedden,
dekens

Martin!

Koninginneweg 221
tel. 73 49 78

DE Kolenhandel voor WEST
firma C.G. VAN OOSTROM en Zn.

v. Slingelandtstr. 11-19 tel. 126501-122643
Bos en Lommerweg 242 tel. 86748
Dr. H. Colijnstraat 235 tel. 133339
Jan Tooropstraat

OOK voor OLIE zijn wij speciaal ingericht

N.V. UTRECHTSCH

HYPOTHEEK BANK

en samenwerkende banken

AMSTERDAM-C
Keizersgracht 482

verstrekt gelden op hypotheek

tegen voordelige condities

"CYCLOPRINT"

Hoofddorplein 6 - Telefoon 85519
Amsterdam - West

Technische verzorgers van „bolwerk"

322 & 323

2 rectorsteesten
na het sluitings
woord door de re
ctor werd opgevo
erd van moliere
de siciliaan of
de verliefde sch
ilder een goed l
opende aaneensch
akeling van vlot
te passages er z
at een vaart in
die verleden jaa
r moeilijk te vi
nden was ook aan
gebaar en mimiek
was veel aandacht
t besteed hierin
had vooral herma
n rademaker als
don pedro een da
nkbare rol niet
vergeten mogen w
orden de beide z
angerecslavinnen
en de slavindans
eressen waarna d
e bromvliegen me
t veel gebrom en
gefluit en aardi
ge soloos sukses
hadden pauze de
prins die naar z
ee wilde van ene
heer de vos ofte
wel de beer was

een jolig stuk m
akkelijk begri
elijk voor ieder
een met de juist
e persoon voor d
e juiste rol voo
rbeeld de vermak
elijke ferbank f
iguur en op het
slot de lieve na
chtegaaltjes een
beetje veriege
op zondag een be
etje minder verl
egen sanderendaa
gs en dan werd n
atuurlijk de avo
nd besloten door
de voortreffelij
ke openings-rede
van harridebreet
zo reste ons nog
de kleintjes te
vermanen denk er
aan stoute meisj
es en jongetjes
wees voortaan ee
n beetje stil al
s grote mensen a
an het woord zij
n dan hoeft niem
and boos te word
en en aan alle s
tuurlui de beste
critici staan aa
n wal als altoos

BOEKHANDEL "URBI ET ORBI"
N.V. DE R.K. BOEKCENTRALE

de oudste en grootste school-
boekhandel voor het gehele ka-
tholieke onderwijs in Neder-
land.

De deskundigheid op het gebied van schoolboeken
verworven door de ervaring gedurende vele jaren
waarborgen U de beste bediening.

Voor de leerlingen van het
Pius X Lyceum is het adres

BOEKHANDEL "URBI ET ORBI"
Rokin 130 - telefoon 37586 - 37624 - AMSTERDAM-C.

SCHOOL-TRAININGSPAKKEN
- SHAWLS EN - KLEDING

levert

SPORTHUIS
"HAARLEM"

tel. 02500 - 12215

GROTE HOUTSTRAAT 123
H A A R L E M .

DE LEVERANCIER VAN UW SCHOOL

1966 Schoolkamp 1966

Samen met dhr. Verhagen en dhr. Herben ging de schoolraad het kamp te Oosterhout keuren.

Voor degene die vorig jaar meegegaan zijn zullen we hier de situatie van het kamp schetsen, want dit is weer 'n bungalowpark, hoewel het niet te vergelijken is met vorig jaar. Onze barakken liggen in een hoek van het kamp op 'n afstand van ongeveer 150 meter van de overige bungalows.

Aan de andere kant van de slaapgelegenheden is een terrein van 3500 hectaren bos, hei en zandgronden die we mogen gebruiken.

De eetzaal ligt ook apart en eventueel kunnen we daar feesten en lol maken, zonder de televisieminnende bungalowliefhebbers te storen.

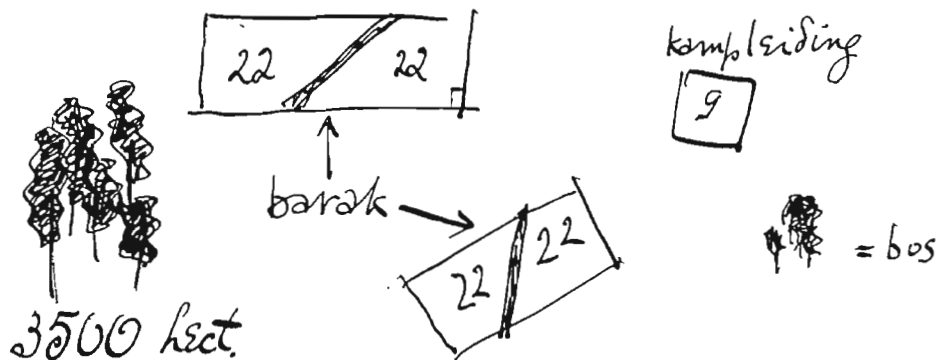
Tussen de bungalowkantine en onze kantine ligt de keuken; er zijn twee grote barakken en een kleinere voor de kampleiding. Iedere barak is door 'n stenen muurtje in tweeën verdeeld, zodat iedere groep apart z'n eigen barak heeft.

Iedere barak heeft 22 bedden, nieuwe, met schuimplastic matrassen, 5 wasbakken, 'n (koude) douche en naar onze begrippen een gewoon toilet. Er kan tegen betaling van 25 cent warm worden gedouched.

Er is een mogelijkheid voor het draaien van een speelfilm met geluid in onze eigen eetzaal. Verder kunnen we een nachtspel houden zonder de bungalowbewoners te storen.

Het zwembad „De Waranda“ ligt op 5 minute n lopen van het kamp, Breda, met patate kramen, ligt op 6 km afstand en Oosterhout, ook met 'n patatekraam, op 3 km.

Een situatieschets volgt hieronder

Het enige wat ons nog te doen staat is, dat wij iedereen aanraden met dit kamp mee te gaan: het is er werkelijk ideaal.

de schoolraad

ineke uffink penningm.
joke de rijk secr.
harry de breed voorzitter

KLODDER KLEUR

Van 1 tot 10 februari werd op onze school een expositie van schilderijen van rik lina en paul boyer gehouden onder de naam kleurklodder. De werken die zij vertoonden, werden van eind 1958 tot begin 1960 gemaakt. Hoewel men hier nog niet van een vaste stijl kan spreken hadden de schilderijen van rik en paul hun eigen karakteristieke expressie. Wat mij m.n. in het werk van paul bijzonder trof was, dat hij zeker geen realist, maar idealist is. Rik drukte zich in zijn werk meer praktisch uit.

Dit zijn de enige punten die ons houvast bieden, want bij de beginnende kunstenaar is het nu eenmaal moeilijk een vaste stijl aan te wijzen. Hij zoekt nog. Enkele bijzonder goede werken wil ik nog vermelden: van paul boyer: „Tante Hydropofilia“, „De Guitaarspeler“ en „Somber Huis“; van rik lina: „De Droom“, „Tristesse“ en „Portret van Paul“.

Tenslotte wil ik opmerken dat deze expositie roept om herhaling.

jac bank

Beste Missievrinden,

Contact. Het contact tussen ons is gelegd bij mijn toespraak tot jullie. Dank voor de belangstelling. Wij hebben duizenden middelbare scholieren; ik kan ze vertellen dat jullie, naast eigen problemen, je interesseert voor de grote problemen in het Verre Oosten. Een ruime blik.

Geheimen. Van nu af zullen jullie langzaam maar zeker doordringen in de geheimen van de missiewereld, een donkere wereld met veel stralende lichtpunten. De weg loopt via Surabaja (betekent krokodillenstad). De problemen daar zijn praktisch dezelfde als in heel Azie en Afrika. In de missie woont, of hokt meer dan de helft van alle mensen. Een studie waard.

En als je de missie van Surabaja kent, ken je dus de wereldmissie.

Vertrek. De stap op de treeplank van het vliegtuig is een hele stap voor een missionaris. Ik zie mijn ziekelijke moeder nooit meer een ander zal haar begraven..., verlaat vrienden voor 10 jaar, wissel vaderland voor rimboe. Maar dat lijkt erger dan het is, want vanaf het eerste jaar seminarie (dat 12-14 jaar duurt) wordt men 'losgeweekt' van alle dingen waaraan de 'normale' mensen zich hechten. Dit reisje kost maar fl 2400,-. Over een paar weken hang ik mijn winterjas voor 10 jaar aan de kapstok en schiet in de dunne witte tropentoog (om de andere dag wassen). En dan ga ik rond 7 miljoen zielen bekeren. Je lacht? Ik ook. Maar een ding is zeker als je hoog genoeg mikt dan raak je altijd wat. Dat heet idealisme. Zonder dat gaat een missionaris te gronde.

Belofte. Wat ik zie, dat zullen jullie zien. Wat boeiend en interessant is, zal ik

jullie schrijven; foto's, zelf gemaakt, zullen je boeien en leren.

Steun. Je steunt vooral met gebed. Maar daarnaast ook de handen uit de mouwen: verzin maar wat, steek de koppen bij elkaar als echte idealisten. Vraag raad aan de Moderator. Het Vikariaat Surabaja met zijn miljoenen zielen heeft miljoenen nodig. Dat halen jullie niet. Maar elke cent in Holland is daar 5 cent waard of meer. Dank. Adieu, wij moeten

pater g. Boonekamp

gustav mahler

door Jacques bank

In dit jaar wordt het feit herdacht, dat Gustav Mahler 100 jaar geleden geboren is. Mahler werd geboren in Kalischt, een plaatsje in Bohemen-Moravie en hij stierf te Wenen in 1911.

Al vroeg gaf hij blijk van een grote muzikaliteit. Toch lieten z'n ouders hem het gymnasium lopen, maar op 15-jarige leeftijd onderbrak hij z'n studie en ging naar Wenen om aldaar het conservatorium te lopen. In die tijd volgde hij ook de colleges van Bruckner, waaruit men de grote overeenkomst in elkanders muziek kan verklaren.

Nadat Mahler op het conservatorium was afgestudeerd ging hij aan de universiteit geschiedenis en filosofie studeren. Op 19-jarige leeftijd dirigeerde hij voor de eerste maal in Bad Hall. Hij was achtereenvolgens dirigent te Laibach, Olmutz en te Kassel. In die tijd voltooide hij zijn Lieder eines fahrenden Gesellen, liederen voor tenor en orkest en zijn eerste symfonie. In 1891 werd hij dirigent van de Hamburgse Opera. Daar schreef hij zijn 2e en 3e symfonie, waarin hij naar vocale medewerking grijpt om z'n bedoelingen te verduidelijken.

In 1897 werd hij tot artistiek directeur van de Keizerlijke Hofopera te Wenen benoemd, welk ambt hij alleen kon aanvaarden na katholiek geworden te zijn. Tegelijk aanvaardde hij ook de functie van dirigent van de Wiener Philharmonie. Met dit orkest oogstte hij grote successen, maar zijn eigen werken stuitten op tegenstand. Toch componeerde hij z'n vierde, een symfonie met een overwegend vrolijk karakter.

In 1901 trad hij in het huwelijk met Ilma Maria Schindler. Korte tijd later ontmoette hij de toen nog jonge Nederlandse dirigent Willem Mengelberg, die een van de grootste voorvechters van Mahlers muziek zou worden.

In 1903/4 schreef hij zijn Kindertotenlied op teksten van Ruckert; daarna de 5e, 6e en 7e symfonie. De 8e symfonie is weer met vocale medewerking. Deze compositie heeft de bijnaam 'Symphonie der Tausend' vanwege het grote aantal medewerkers. In 1907 nam Mahler ontslag bij de Keizerlijke Hofopera. Hierna kreeg hij bij de dood van z'n dochter en de verwijdering van z'n vrouw te kampen met enorme geestelijke moeilijkheden, een crisis die hij slechts met moeite kon overwinnen.

In hetzelfde jaar ging hij naar New York, waar hij de Metropolitan Opera zou regeren. Das Lied von der Erde componeerde hij, toen hij in Europa teruggekeerd was. In feite is dit z'n 9e symfonie, maar wegens bijgelovige redenen vermeed hij hem zo te noemen. Zijn grote voorgangers Beethoven en Bruckner immers stierven vlak nadat zij hun 9e symfonie hadden gecomponeerd. Toch componeerde ook hij nog zijn officiële 9e, om kort daarop, in 1911, te sterven.

Mahler was een zeer groot componist, die overal, in al z'n werken, zijn grote liefde voor de natuur ten toon spreidde. En met trots kunnen wij zeggen dat in Nederland zijn werk het eerst erkend en verspreid is, vooral dank zij Willem Mengelberg.

Het mag dan zo zijn dat de moderne mens zegt niet te geloven in spoken, maar als deze moderne mens iets spookachtigs ziet, schrikt hij en denkt zelfs een ogenblik dat hij iets bovennatuurlijks aanschouwt, om daarna pas zijn logisch verstand te gebruiken. te bedenken dat dergelijke wezens niet bestaan en om in negen van de tien gevallen tot de conclusie te komen dat hij in de door de duisternis fonkelgroene ogen van zijn eigen kat staart. Niettemin mag men veilig aannemen dat er nog vele raadselachtige dingen op deze aarde gebeuren. Schotland nu is een van de weinige plaatsen ter wereld waar door de eeuwen heen het fantastische hoogtij heeft gevierd en waar land en volk nog steeds een ongekende geheimzinnigheid hebben. Dit was voor mij een reden te meer om mijn tiendaagse vakantie in schotland door te brengen, en wel te glenbogle waar het landschap door de mens nog vrijwel ongemeid is gelaten en waar de ben boeey (gele berg), de ben glass (grijze berg) en de ben gorm (blauwe berg) zich nog steeds als drie reusachtige molshopen verheffen boven het in zijn eigen grauweheid verdrinkende land.

Op de derde dag kwam ik na een lange wandeling langs de hut van de oude murdoch een hardnekkig vrijgezel, die ik toevallig kende omdat hij overdag portier was van het plaatselijk hotelletje waar ik mijn intrek had genomen. Ik kwam daar niet toevallig langs want hij kon aardig vertellen en niets is beter voor de spijsvertering dan de vertellingen van een echte schot. Men kan de originaliteit bewonderen van de wijze waarop de ene clan de andere in vroegere eeuwen vernietigde. Murdoch nu — een wantrouwend kijkende, krombenige schot met de grootdeels rode mac-donald kilt om zijn hoekige heupen — nodigde mij uit naast hem op de tuinbank te komen zitten, hetgeen ik dan ook deed. Ik betrede het echter spoedig, want zijn pijp-tak was van een dergelijke inferieure kwaliteit, dat een fatsoenlijk mens er een wasknijper bij op zijn neus zou zetten. Hij zou juist enige bijzonderheden vertellen over de beruchte mac-donald die de geschiedenis is ingegaan onder de naam van hector grotebek, en over de afschuwelijke wijze waarop hij 23 leden van de macintosh clan had verdronken nadat hij ze allen aan een speer van 6 meter had gespiest, toen hij zichzelf onderbrak en me vroeg of ik het kasteel glenbogle, het stamslot van mac-donald van ben nevis al had bezocht? Toen ik hierop ontkennend antwoordde, vroeg hij me of ik dat nog van plan was te doen?

Ik antwoordde terstond dat dat zeker in mijn bedoeling lag, want ik begreep dat ik hem anders zou kwetsen. Hij begon me uit te leggen wat ik er zo al kon zien: de harnassen en wapenrustingen, het prachtige uitzicht op de omgeving, de op oud-Engelse wijze aangelegde tuin, de schildpaddenkwekerij, waaronder een schildpad van 217 jaar, die nog verschillende belegeringen van het kasteel zou hebben meegemaakt, de ondergrondse gevangnissen, het wassenbeeldenmuseum waarin alle beroemde leden van het geslacht mac-donald stonden afgebeeld, onder wie myrtle van ben nevis, de moeder van mac-eachain van ben nevis, die door twee leden van de macintosh in het bad was gewurgd, hetgeen in het museum zeer realistisch uitgebeeld stond, zodat men daarvoor apart entreegeld moest betalen. Ik begreep dat een gewoon sterveling dit niet kon laten passeren en besloot er nog dezelfde avond heen te gaan. Murdoch vertelde me dat er elk uur een nieuwe rondleiding was, en zodoende was ik om half negen op weg. Ik moest ongeveer tien minuten rechtdoor rijden tot ik bij een grote witte wegwijzer met 'naar kasteel glenbogle' kwam, om daar linksaf te gaan, had Murdoch mij gezegd. Ik kwam echter al na 4 minuten een soort wegwijzer tegen met het opschrift 'kortste weg naar kasteel glenbogle', zodat ik deze weg dan ook insloeg. Het berouwde me gauw, maar nadat ik ongeveer een half uur over bobbels en door kuilen had gereden, bemerkte ik tussen de bomen het slot. Het was intussen geheel donker geworden. Ik stapte uit en bemerkte direct dat ik aan de verkeerde kant van het kasteel zat. Geen mens liet zich horen,

nergens brandde een licht. Het weggetje liep niet verder door, zodat er niets anders opzat dan terug te rijden. Maar toen ik met mijn zaklantaarn over de verweerde stenen scheen zag ik een laag poortje. Ik besloot zo te proberen naar de goede kant van het kasteel te komen. De poort bleek toegang te geven tot een kleine binnenplaats, omgeven door hoge muren, waar mijn voetstappen werden gedempt door een dikke laag mos. Toen ik aan de overkant was gekomen zag ik een lange donkere gang welke ik niet zonder enige huivering binnentrad. Het licht van mijn lantaarn scheen weg te vloeien in de loodzwarte duisternis, tweemaal schoot een grote rat weg voor mijn voeten. Op geregelde afstand waren roestige ringen in de vochtig-zwarte wand geslagen, en toen ik de 13e ring passeerde zag ik een afgesleten stenen trapje voor me, gevolgd door een korte gang, toen weer een trap, hoger nu, en daarna een gang die na een meter of vijf een scherpe bocht maakte... aan de grond genageld bleef ik staan: een afgrijselijk gepiep kwam mij van het eind van deze gang tegemoet. Ik wilde terugrennen, maar ik kon niet. Toen zag ik de deur, die traag heen en weer slingerde in zijn hengsels die ongeolied dat geluid veroorzaakten. Ik rende naar de deur toe en duwde hem verder open. De koele avondwind streek me over het verhitte voorhoofd. Ik stond op een toren nu, door een overloop met gekanteelde muren erlangs verbonden met een tweede toren, daarachter enige gebouwen in het duister gehuld, en daarachter weer enige verlichte ramen. Ik haalde opgelucht adem. Ik liep de overloop over. Beneden ruisten de bomen.

In de tweede toren bleek ook een deur te zitten, d.w.z. een deuropening, want de deur was eruit gesloopt. Ik liep een brede gang door, waar tegen de muren halfvergane fakkels in ringen gestoken waren; zij deden mij denken aan de armen van de dood, die zich naar mij uitstrekten. De kleine lichtkegel die mijn lantaarn maakte, stootte op een zwaar met metaal beslagen deur, die aan mijn kant stevig gegrendeld was. De grendels waren echter gemakkelijk opzij te schuiven en de deur zwaai-de geluidloos open. Ik bevond me in een grote donkere zaal, zwarte gordijnen rezen aan alle kanten metershoog op. De zaal was zo hoog, dat het licht van m'n lantaarn het plafond niet bereikte. Op rare plaatsen komen rare ideeën bij je op en 'k bedacht dat dit precies de plek was voor een lugubere moord. Volgens mijn berekening moest ik nu vlak bij het te bezoeken deel van het kasteel zijn, en ik meende reeds stemmen te horen. Op zoek naar een deur bestrijk ik met mijn lantaarn de wanden, tot de lichtbundel trillend gericht blijft op een aantal onheilspellende figuren: zeven lijken, door koorden om hun hals verbonden met een dwarsbalk. De lantaarn valt kletterend op de grond en dooft onmiddellijk, ik ren weg, maar een groteske figuur doemt

uit de duisternis op, een geweldige speer in de uitgestrekte arm. Ik blij stokstijf staan en hoor mijzelf mompelen: hektor grotebek. Op dat ogenblik kwamen de stemmen heel dichtbij, een deur ging open en de hele zaal was plotseling heel verlicht. En met mijn ogen knipperend tegen de felheid ervan hoorde ik iemand met 'n sterk schots accent zeggen: „en dit dames en heren is nu ons wassenbeeldenmuseum. Daar in de hoek ziet u de zeven macintoshes die zijn opgehangen door de dappere hek...” Toen zag hij mij en vroeg: „pardon meneer, hebt u een toegangsbewijs?” Ik staarde naar het wassen beeld van hektor grotebek. Zijn glazen ogen schenen me spottend aan te kijken.

herman rademaker.

onder redactie van rik lina

Begravenis in New Orleans omstreeks 1915

Jeff Brown is dood, het gerucht verspreidt zich als een lopend vuurtje door de straten. Jeff was 'n flinke kerel, groenteboer en bekend in de buurt. Op de dodenwacht was dan ook, behalve z'n hele eigen en aangetrouwde familie, een groot aantal klanten en kennissen aanwezig. Een dikke tante, voorzangerster in de kerk, begint te zingen en allen vallen bij. Zo ging dat door, de hele nacht achter elkaar solo's, koren, duetten enz. Er werd flink gegeten, daar had de familie wel voor gezorgd (misschien was dat wel de reden waarom er zoveel waren). Toch vielen er herhaaldelijk vrouwen flauw maar daar waren dokters voor aanwezig om het met vlugzout te verhelpen. Dan konden ze weer met frisse moed beginnen.

De dag daarop was de rouwplechtigheid in de kerk. Na de preek begonnen de koorzangen. Daarna kwamen velen hun opwachting maken bij de lijkbaar. Heftige tonen speelden zich af: enkelen gilden en snikten, anderen begonnen te vechten of vielen flauw en moesten de kerk uitgedragen worden. De tocht naar het kerkhof was wat rustiger. Zij was zeer lang en vele vrouwen hadden bier of andere versterkende middelen meegenomen om overeind te blijven. Voor deze gelegenheid was 'n bekende band uitgenodigd, die van Joe 'King' Oliver. Zij speelden treurige nummers, zoals 'Come thee Disconsolate' of 'Nearer my God to Thee' met gedempte trom. Iedereen snikte. De priesters gingen voorop met de lijkbaar. Na de lijkrede ('ashes to ashes, and dust to dust') werd het graf dichtgegooid waarbij vele familieleden nogmaals flauw vielen. De hele stoet ging terug, de band nu voorop. Een eind van't kerkhof af gaf de drummer een lange harde roffel en een vrolijke mars werd ingezet: 'When the Saints go Marching In' of 'Didn't he Ramble'. De stemming sloeg als bij toverslag om. Mannen, vrouwen en kinderen zongen en dansten en de stoet werd steeds groter. Iedereen werd meegesleurd, zelfs de politie die al gauw de vertwijfelde pogingen om de zaak tegen te houden, opgaf. Nog mooier werd het als twee begrafenisstoeten elkaar op de terugweg tegenkwamen. De twee bands speelden samen of beconcureerden elkaar en de chaos werd groter.

Eindelijk ging men tevreden naar huis, de familieleden van Jeff Brown niet't minst, het was een mooie begrafenis geweest.

*„Jazz is als een banaan.
bij smaakt het lekkerst aan de boom”*

(jean paul sartre)

ELKE DAG EEN SCHOON

OVERHEMD!

EEN TOP-PRESTATIE IN

„niet-strijken“-popeline

IS HET

CENTRALINE

NO-IRON SHIRT

In wit en Fantasie

f. 16.95 f. 14.95 f. 12.95 f. 10.95

In 3 mouwlengten

verkrijgbaar.

HAZENBERG

KINKERSTRAAT 326-332

NIEUWENDIJK 156a en 207

BILDERDIJKSTRAAT 96

v. LIMB.STIRUMSTRAAT 26

**DE WEG NAAR HET
GOEDE BOEK!..**

Alle goede boeken vindt

U bij ons in voorraad.

Loopt U zo nu en dan eens binnen.

BOEKHANDEL

O B R E C H T

A.J.M. v.d. Waart

Willemsparkweg 74,

Telefoon: 790233,

Amsterdam-Z.

P. J. VAN DER PIJP & CO.
BOEKHANDEL
ANNEX KUNSTHANDEL
SCHOOLBOEKHANDEL
GEVESTIGD SINDS 1924
WTF. G.E.O.

SNELLE LEVERING

VAN ALLE

STUDIEBOEKEN

UITSLUITEND

HET

GOEDE BOEK

*Het Betere genre
religieuze artikelen*

AMSTERDAM C — RAADHUISSTRAAT 35 — TEL. 36677-35566 (K20)